

Маршрути долі машиніста Веніаміна Книша

Теперішнє покоління машиністів, яким сьогодні п'ятдесят і більше років, пройшли не менш як десятирічний гарт на тепловозах, працюючи помічниками машиністів.

Про нелегке, але стрімке професійне зростання розмовляю з класним машиністом локомотивного депо Чернівці Веніаміном Книшем.

— Моє дитинство пройшло в бессарабському селі Грушівці на Кельменеччині, що розташоване за шість кілометрів від залізниці, — розповів Веніамін Книш. — У 14 років я вперше поїхав у Чернівці в приміському поїзді, а побачивши тепловоз, у мені з'явилося бажання управляти цим потужним локомотивом. Отож моє подальше навчання в сільській середній школі проходило в мріях про залізницю.

І от нарешті... 1978 рік мав би стати для Веніаміна знаковим, але він трішки спізнився, бо групи в училищі вже були сформовані, а дуже хотілось тільки в тепловозну групу, тому вирішив, що ще рік почекає. Однак уже в травні 1978 року його призвали в Радянську армію. Служба в Ленінграді була цікавою, бо ж вивчав автомобільну техніку, де й здобув фах військового водія автомобілів всіх військових марок тодішнього часу.

У 1980-му році Веніамін вже вів свій потужний КАМАЗ у складі автомобільної колони дорогами Афганістану. Там, в далекому й чужому Афгані, в жорсткій і безглуздій війні, впродовж півтора року він доставляв на автомобілі до місць дислокації радянських військ артилерійські снаряди, продукти, медикаменти. Ніколи не забудуться розбиті афганські дороги, де за кожною скалою чатувала небезпека. Ніхто з водіїв військових колон не міг знати чи повернеться на базу після рейсу. Саме там, в Афганістані, сивина приписалась на постій в його нелегкій солдатській долі.

Мабуть завдяки маминим молитвам Бог зберіг йому життя, бо в травні 1981-го демобілізований Веніамін Книш повернувся до рідної домівки, а на місце звільнених у запас юнаків на чужу землю прибували інші, такі ж юні, для продовження цієї незрозумілої бійні, яка не принесла ні успіху, ні перемог жодній із сторін, а тільки незчисленні людські втрати.

Цього року Веніаміна зарахували до Чернівецького залізничного училища, де

через півтора року він здобув професію помічника машиніста тепловоза, а на виробничій практиці у 1982 році з допомогою свого першого наставника машиніста Федора Сербенюка закріпився серед локомотивних бригад як сумлінний помічник машиніста. Працював із високою відповідальністю, пам'ятаючи про свою мрію — стати за пульт управління тепловозом.

— За роки праці помічником машиніста що найбільш запам'яталося? — запитує у Веніаміна.

— Кожна поїздка збагачувала досвідом, а екстремальні випадки, що були в рейсах, завжди аналізував, щоб надалі уникнути негативних та небезпечних ситуацій, бо ж техніка частенько дає збої в експлуатації. А це в 1985 році воїнів-афганців з усіх депо начальник залізниці Марат Грабський запросив на зустріч, де обговорювали соціальні проблеми тих, хто пройшов Афганістан. Наша чернівецька п'ятірка афганців на цій зустрічі зобов'язалась взяти тепловоз ТЕ-3 на соцзбереження, такий був в ті роки патріотичний порив молоді. На цій зустрічі Марат Никифорович вручив всім пам'ятні цінні по-

дарунки. Свій подарунок зберігаю й досі, як пам'ять про звитягу тих років. А повернувшись в депо, нам дали трошки занедбаний тепловоз ТЕ-3 1051, який афганці привели в належний стан. Він став не лише придатним до експлуатації, а й естетично привабливим, на ньому було приємно працювати.

Стрімко збігли п'ять років, упродовж яких Веніамін Книш не розлучався з технічною літературою, що дозволило йому за короткий термін отримати право управління тепловозом.

А ще через рік, у травні 1988 року, Веніамін повів свій перший вантажний поїзд вже як машиніст. У цій пам'ятній поїзді надзвичайно вимогливий машиніст-інструктор Володимир Опанасюк дав "добро" на самостійну роботу молодому машиністові.

Для успішної роботи машиніста існують три складові — це гарантування безпеки руху, утримання локомотива в технічно справному стані та заощадлива витрата дизпалива. Із роками приходять професійна майстерність, якою сьогодні досконало володіє класний машиніст Веніамін Книш.

Усвідомлюючи важливість збереження

енергетичних ресурсів як важливого економічного потенціалу для депо, Веніамін Анатолійович особистим прикладом демонструє результати економічної витрати дизпалива на тепловозі. Своїм досвідом він ділиться на семінарах, які депо щорічно проводить серед локомотивних бригад. На режимних картах тягових дільниць, на яких водить поїзди, доводить, як треба управляти автогальмами, щоб не втрачати кінетичну енергію поїзда на вибігу з уклону на підйом.

Сьогодні машиніст Веніамін Книш кращий у пасажирській колоні із економії дизпалива. А ще він опікується групою молодих машиністів, яким передає свої професійні знання. За 26 років роботи на посаді машиніста він виховав добрий десяток молодих колег, серед яких Михайло Каленюк, Сергій Сербін і вже зовсім недавно став за пульт управління його вихованець Петро Одайський.

У цьогорічних літніх пасажирських перевезеннях машиніст Веніамін Книш торує залізничні колії зі своїм юним помічником Дмитром Костащук, вводячи його в нелегкий, але романтичний світ далеких доріг.

Спливають дощовими хмарами дні, відцвітає молодість, пролетіли роки юності покоління машиністів, яким моє покоління прищепляло любов до локомотивної справи.

За службу в Афганістані Веніамін Книш нагороджений "Почесною Грамотою Президії Верховної Ради СРСР" та урядовою нагородою Демократичної Республіки Афганістан. За сумлінну працю в депо удостоєний знаком "Переможець соціалістичного змагання 1986 року".

У цілодобовому ритмі роботи залізниці водить поїзди і машиніст-ветеран Веніамін Книш. У наступному році він передасть контролер тепловоза молодому колезі, бо ж традиція передавати досвід роботи молодим існує десятиріччями і існуватиме доти, доки буде залізниця.

Дмитро ЛЕВИЦЬКИЙ,
колишній машиніст, м. Чернівці.
На фото: машиніст Веніамін Книш із своїм помічником Дмитром Костащук

“Залізниця, до якої ми серцями приросли...”

Наприкінці липня відбулася зустріч ветеранів локомотивного господарства та господарства приміських пасажирських перевезень із сьогоднішніми керівниками відокремлених підрозділів залізниці.

— На зустріч ми запросили своїх колег, зокрема і з інших господарств, — розповів залізничник із 51-річним стажем роботи, ветеран праці, колишній начальник служби локомотивного господарства Віктор Руденко. — Цю ініціативу ми започаткували минулого року. Зустрітися через десятки років дуже приємно. Зустріч відбулася у Стрию, ветерани побували на екскурсії в Карпатах. Була гарна погода, ми дивились на чудові карпатські краєвиди, почувалися задоволеними та щасливими, ніби на кілька десятків років молодшими.

Заступник начальника залізниці Мирон Дацко інформував ветеранів про роботу магістралі, зупинився детально на питаннях оновлення та модернізації рухомого складу, реорганізації залізничної галузі, особливостей

роботи локомотивних і приміських депо та локомотивних бригад, вичерпно відповів на усі запитання.

На жаль, через об'єктивні причини не всі запрошені прибули на зустріч. Колишній перший заступник начальника Львівської залізниці Леонід Феофанович Ткачук — локомотивник

за фахом — привітав нас телефонним дзвінком, бо не зміг приїхати.

Ветерани щиро вдячні за організаційну допомогу у проведенні зустрічі начальнику залізниці Богдану Піху, заступнику начальника залізниці Мирону Дацку, начальникам служб.

Анастасія ПШЕНІСНОВА

Коштовний блиск спортивних перемог

Вихованці спеціалізованої дитячо-юнацької спортивної школи олімпійського резерву "Локомотив" з велоспорту ДТГО "Львівська залізниця" взяли участь в чемпіонаті України з олімпійських видів спорту серед чоловіків та жінок до 23-х років, юніорів та юніорок та чемпіонаті України з неолімпійських видів спорту серед юнаків та дівчат з велосипедного спорту на треку, які пройшли на львівському велотреку СКА.

Загалом у змаганнях взяли участь 19 команд (153 спортсмени) зі всієї України. Вихованець нашої школи — майстер спорту України міжнародного класу Роман Гладш виборов золото у класичному омніумі, куди входить очкова перемога у 6 дисциплінах, також він став переможцем у командній гонці на 4 км та виборов срібну медаль в гті на 1000 м з/м.

У боротьбі за срібну медаль в гонці з вибуттям та командному спринті відзначився Маркіян Параняк, а в гонці "скретч та в груповій гонці він виборов "бронзу".

У багатьох видах програми Василь Дітковський зайняв 4-ті місце, а в останній день у парі з вихованцем ДЮСШ "Іскра" вони здобули бронзову медаль у парній гонці "Медісон".

Як повідомив директор ВП СДЮШОР "Локомотив" з велоспорту Володимир Петришин, відзначились на змаганнях і команда дівчат у складі Богдани Солтис, Софії Горбацьо та Юлії Скрипкіної, які здобули бронзову медаль у командній гонці на 3 км.

Підготувала Анастасія ПШЕНІСНОВА